

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 23/07/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 195

Hòa Thượng nhắc chúng ta tu hành thì cần phải ngày một tiến bộ hơn. Sự tiến bộ được nhìn từ “*tâm thanh tịnh*”. Đạt được “*tâm thanh tịnh*” thì sẽ có “*Định*”, “*Định*” sẽ sanh “*Tuệ*”. Mọi việc nếu từ nơi “*Định*” mà làm thì nhất định sẽ quán sát thông suốt. Hiện tại có những người học Phật đã 5, 7 thậm chí 10 năm mà trong khi làm việc vẫn cuống cuống, bị lôi cuốn một cách không có tự chủ chứ không phải làm việc nhanh nhẹn.

Đã tu hành thì cần phải mỗi ngày một “*thanh tịnh*” như trên đề Kinh Vô Lượng Thọ đề cập gồm “*tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng, tâm chánh giác*” ngày một hiển bày rõ ràng hơn. Chúng ta quán sát kỹ thì thấy chính mình vẫn mỗi ngày một phiền não hơn. Mỗi ngày đi qua là sự già nua và cái chết đang đến gần cho nên đừng chủ quan nghĩ là mình còn khỏe hay còn lâu mới chết. Nếu không chịu quán sát thì chúng ta không nhận ra dự báo về vô thường để dọn đường chuẩn bị cho chuyến đi của chúng ta. Thực sự là mọi việc đang dần không theo ý muốn của mình, lực bất tòng tâm. Cho nên việc cần làm thì phải làm ngay, đừng chần chừ nữa!

Hòa Thượng nói: “*Khi chúng ta đạt đến tiêu chuẩn tâm thanh tịnh thì mọi sự chúng ta sẽ rất tùy duyên mà không phan duyên cưỡng cầu. Chúng ta niệm Phật phải đạt tâm của một người con thất lạc quê hương lâu ngày muốn trở về nhà. Mẹ thì tâm tâm niệm niệm đều nhớ đến con, cả đời không hề gián đoạn mà tâm của con cái lại không hề nhớ đến Mẹ. Nếu chúng ta có thể đem tâm mỗi niệm nhớ đến con cái chuyển thành nhớ đến Phật, niệm Phật thì thành công. Người thông minh thì mỗi niệm chỉ là niệm “A Di Đà Phật”.*”

Rõ ràng, mỗi chúng ta đều không phải là người thông minh vì mỗi niệm đều nghĩ đủ thứ chứ không nghĩ đến Phật. Có thể chúng ta không nặng nề khi nghĩ về con nhưng lại nặng nề khi nghĩ đến những thứ khác, vẫn là so đo “*thành bại, được mất, hơn thua, tốt xấu, lời lỗ*”. Cho nên mỗi chúng ta đều có lỗi vì đã không thể chuyển vọng niệm thành những câu niệm Phật khiến chúng ta ngày ngày sống trong phiền não.

Chúng ta biết đó chính là tập khí phiền não nhưng bản thân mình vẫn lay đây với chúng. Đây là biểu hiện của nghiệp chướng sâu nặng. Tập khí là thói quen, thật sự rất đáng sợ. Những việc mấy mươi năm trước tưởng chừng đã quên nhưng thực ra vẫn chưa quên, khi có cơ hội nó sẽ hiện hành. Có người nói với Hòa Thượng rằng trước kia họ là

người ăn chơi, thứ gì cũng có hết, thế nhưng, sau nhiều năm cố gắng niệm Phật, những cảnh tượng ngày trước vẫn hiện về rõ mồn một, không hề mất đi.

Nguyên nhân vì những thứ đó đã được gieo vào A lại da thức của chúng ta. Chỉ cần có cơ hội là được trình chiếu rõ ràng, không thiếu thứ gì kể cả chi tiết nhỏ nhất. Cho nên Hòa Thượng nói chúng ta hãy cố gắng nỗ lực, dọn hết cho sạch những chủng tử đó nơi tạng thức của mình, chuyển đổi thành những hạt giống thuần tịnh, thuần thiện. Ngài nói phải đem câu “**A Di Đà Phật**” chuyển thành hạt giống để khi nó sanh khởi đều chỉ sanh khởi “**A Di Đà Phật**”.

Chúng ta nghe như vậy thì hiểu nhưng cảm thấy rất khó vì ngày ngày mỗi niệm sanh khởi không phải sanh khởi câu “**A Di Đà Phật**” mà là sanh khởi “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”. Chúng ta được học, rồi quán sát mới thấy điều này rất đáng sợ. Có người đã trải qua 10, 20 thậm chí gần 30 năm tu học mà những tập khí nêu trên tưởng chừng đã mất nhưng thực tế chúng không hề mất đi mà càng lúc càng mạnh mẽ thậm chí không già đi chút nào, trong khi bản thân mình đã già nua rồi.

Tu hành chính là ngày ngày quán chiếu, xem lại chính mình, đừng để tâm chúng ta rơi vào “*ảo danh ảo vọng*”. Người không có cơ hội “*ảo danh ảo vọng*” thì thôi, chứ nếu có cơ hội thì liền “*ảo danh ảo vọng*”, vì vậy, tâm thanh tịnh của chúng ta liền bị phá nát. Chẳng ai can thiệp, cảm cản được chúng ta, mà chính chúng ta phải nhớ mà phòng vệ tâm thanh tịnh của mình, không để bị phá nát. Hòa Thượng hỏi ai làm chúng ta đọa lạc? Câu trả lời là không ai cả mà chính mình đưa mình đến chỗ đọa lạc.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta thấy một số người không biết chữ, họ là những ông cụ bà lão cùng khổ, dường như rất vô tri. Một ngày từ sáng đến tối họ chỉ biết niệm một câu A Di Đà Phật. Thế nhưng quán sát kỹ về họ thì thấy họ rất tự tại, không hề dính mắc, vướng bận.***” Con người thì chạy theo “*danh vọng lợi dưỡng*”, truy cầu hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, còn họ thì tự tại trong đời sống, tự tại đến lúc ra đi. Ngài tiếp lời: “***Có người đứng mà đi, ngồi mà đi, biết trước giờ ra đi, không hề bị bệnh. Một người tưởng như vô tri thế mà hơn rất nhiều phần tử tri thức cao minh***”.

Cho nên tổ sư đại đức xưa dạy chúng ta học “*giả ngu*”. “*Giả ngu*” nghĩa là biết hết mọi sự mọi việc nhưng dường như không hề biết vì không để trong lòng. Người đạt được sự tự tại như vậy hơn phần tử tri thức cao minh rất nhiều. “***Nguyên nhân chính là họ đều rất lão thật, rất thật thà, chất phác. Còn chúng ta nhìn xem một số phần tử tri thức một mặt thì niệm Phật, một mặt thì vọng tưởng.***” Người không biết gì mà có tỏ ra rằng mình biết thì đó mới là người đáng sợ.

Hòa Thượng nói: “***Vọng tưởng tạo ra nghiệp của sáu cõi luân hồi, chúng ta nhất định không nên học***”. Rõ ràng chúng ta không học mà vẫn thuộc bởi chúng có sẵn ở đâu đó trong chúng ta. Hòa Thượng từng chỉ dạy chúng ta quán sát hai đứa trẻ cùng

nằm trong nôi, nếu chúng ta đưa đồ chơi có sắc màu cho một đứa và một đứa thì không. Kết quả, đứa không có sẽ gào thét, đây là biểu thị sự cạnh tranh, mưu cầu.

Hòa Thượng nói: “**Người tu hành càng ít việc càng tốt**”. Ít việc tức là không cưỡng cầu chứ không phải là không làm, không làm càng sai. Phải hiểu rằng “*làm mà như không làm, không làm mà lại là làm.*”. Như Tổng Bí Thư Nguyễn Phú Trọng nói rằng trên ngực này không có một tấm huy chương tức là không có một chút “*danh vọng*”, không “*ảo danh ảo vọng*” mà chỉ làm hết sức mình mọi công việc lợi ích cho cộng đồng và xã hội mà không dính mắc. Đó mới là cách hiểu đúng của “*làm mà như không làm, không làm mà lại là làm.*” Những người sợ bị ô nhiễm, bị động tâm mà không làm gì cả, chôn chui lủi đều là sai lầm. Người xưa từng dạy nếu ta không làm thì ai sẽ làm.

Hòa Thượng tiếp lời: “**Quen biết người càng ít càng tốt**”. Nếu quen biết người giàu có thì chúng ta ỷ lại vào địa vị của họ để rồi tùy tiện, quen biết bác sỹ giỏi thì ỷ lại vào bác sỹ, không chú trọng vào việc điều tiết thân tâm của mình. Chúng ta học theo lời người xưa: “*Giao tình của người quân tử nhạt như nước*” nhưng trách nhiệm của họ đều ở tâm lòng rộng lớn, sẵn sàng xông pha mọi sự mọi việc. Người quân tử đều biết trách nhiệm phải làm việc, không cần ai khích lệ ai, cho nên giao tình của họ nhạt như nước. Còn giao tình của tiểu nhân thì rất là mặn mà, đương nhiên chỉ trên hình thức.

Hòa Thượng nói tiếp: “**Biết việc ít thì phiền não ít**”. “*Việc*” chính là việc cưỡng cầu, gây phiền não, còn việc tùy duyên thì không có phiền não. Mười hai trại hè mà Hệ thống vừa tổ chức, tất cả mọi người tham gia với bao nhiêu cảm xúc nhưng tất cả để lại phía sau nên không có phiền não. Cho nên người xưa mới nói: “*Biết việc ít thì phiền não ít. Quen nhiều người thì lắm thị phi*”. Biết nhiều người rồi thì “*phải quấy, tốt xấu*” nhiều nên lắm thị phi mà phải quấy tốt xấu nhiều thì phiền não theo đó mà nhiều.

Hòa Thượng nói: “**Như vậy mới biết rõ được rằng lão thật niệm Phật của ông già bà lão chân thật không hề dễ dàng nhưng họ lại là người chân thật có trí tuệ, chân thật là người bậc nhất.**” Theo sự chỉ dạy của Hòa Thượng thì người lão thật thành thật mới là người bậc nhất, không phải là người quá biết nhiều chuyện. Việc càng nhiều thì phiền não càng nhiều.

Trên thế gian này, chúng ta có rất nhiều mối quan hệ song chúng ta không để những mối quan hệ đó làm chúng ta bị rối loạn, phiền não. Rối loạn phiền não là vì chúng ta không biết đến sự buông xả. Mà muốn buông cũng không buông được nhất là những mối thâm tình, tình thân đã như những cái rễ bám rất sâu. Buông xả rất khó không phải như chúng ta cầm thùng rác và đổ rác đi là hết.

Hòa Thượng dạy chúng ta rằng: “**Người có căn tánh bậc thượng là chỉ niệm một câu A Di Đà Phật, chỉ nghe một bộ Kinh còn muốn đọc nhiều hơn một bộ Kinh là**

trung căn, còn muốn thông tông thông giáo ở nơi các pháp đều muốn lướt qua thì đó là hạ hạ căn.”

Cho nên những ông cụ bà lão chỉ biết một câu “***A Di Đà Phật***” chính là thượng thượng căn. Còn chúng ta niệm Phật với vọng tưởng, với cả đồng phiền não, chấp trước vậy khốn nên chúng ta là người đáng thương. Để có thể lão thật, thành thật thì không dễ dàng chút nào. Cho nên chúng ta phải học “*ngu*”, học “*khờ*” từ những ông cụ bà lão, ngày ngày chỉ biết niệm Phật.

Khi bị người ta chửi rủa, các cụ vẫn không phiền não. Còn chúng ta, chỉ cần bị nói sai tên hay không nêu chức danh của mình thì đã sanh ra phiền não. Thế mới biết được rằng chúng ta đáng thương đến mức nào, chúng ta không thể lão thật, thành thật mà vẫn chỉ chìm trong “*ảo danh ảo vọng*” để rồi những thứ đó trói buộc, chướng ngại chúng ta.

Hòa Thượng nói: “***Người ở thế gian luôn luôn muốn biết tất cả những gì xung quanh mình để rồi bị chướng ngại khiến việc vãng sanh của mình không có hy vọng. Hiểu rõ sự thật này cho nên chúng ta khi giúp người thì phải giúp họ đạt đến người thượng thượng căn***”. Người thượng thượng căn là người chỉ biết niệm một câu “***A Di Đà Phật***”, khi làm việc thì làm với tâm thái là “*Việc tốt cần làm nên làm không công không đức*”, tâm hoàn toàn rỗng rang chỉ có tiếng Phật hiệu.

Muốn giúp người đạt đến thượng thượng căn thì chính mình phải ở mức độ này. Mình muốn giúp người không xen tạp thì chính mình phải không có xen tạp. Nếu chúng ta đầy phiền não, rồi ren, xen tạp thì chắc chắn mình giúp người chỉ làm người thêm rồi ren, phiền não, xen tạp mà không thể tốt hơn.

Hòa Thượng nói: “***Nếu họ tin theo việc chỉ niệm một câu A Di Đà Phật, chỉ y theo một bộ Kinh để tu hành thì nhân duyên của họ đã chín muồi. Nếu họ không tin theo thì công đức của chúng ta cũng đã viên mãn***”. Chúng ta cũng thể hội được điều này ở chính mình. Có người nói với tôi rằng họ biết tôi từ cả chục năm trước đến ngày nay vẫn chỉ là một câu “***A Di Đà Phật***”, vẫn là nghe pháp của Hòa Thượng Tịnh Không. Nếu thế, thì họ tin hay không tin là việc của họ, riêng mình, công đức đã viên mãn rồi.

Cho nên chúng ta hiểu được cần làm thế nào để tu sửa thân tâm của mình, làm thế nào để làm ra tấm gương trong đời sống của chính mình. Việc gì được làm trong một thời gian dài thì đều trở thành điều đặc biệt. Năm năm, 10 năm chưa là gì nhưng 20, 30 năm nỗ lực sẽ khiến người khác phải quan tâm đến. Có người nói với tôi rằng những đĩa giảng mà tôi giảng từ cách đây rất lâu so với những bài chia sẻ hiện tại của tôi lúc này vẫn là như nhau. Đây là mình đã làm ra biểu pháp “*một môn thâm nhập, trường kỳ huân tu*”.

Tuy rằng chúng ta chưa đạt đỉnh cao của “*một môn thâm nhập, trường kỳ huân tu*” nhưng sự chuyên cần của chúng ta cũng đã làm ra biểu pháp. Cho nên Hòa Thượng dạy

rằng khi giúp người phải giúp đạt đến thượng thượng, đó là chuyên nhất một câu Phật hiệu, một bộ Kinh.

Cả đời Hòa Thượng Tịnh Không chỉ niệm Phật và bộ Kinh sau cùng Ngài giảng chính là Bộ Kinh Vô Lượng Thọ. Tuy chúng ta không giảng được thì chúng ta dịch được, đó cũng là biểu thị làm ra “*một môn thâm nhập, trường kỳ huân tu*”. Năm mươi năm nữa, người sau nhớ về mình vẫn là chuyên nhất một câu “***A Di Đà Phật***”, chuyên nhất một pháp được truyền thừa từ Hòa Thượng Tịnh Không.

Trong công cuộc tu hành pháp môn, công cuộc tự thay đổi, tự làm mới mình, thì điều cốt lõi là phải làm ra tấm gương để lại cho đời. Nhờ đó, mục tiêu kiếp sống của chúng ta đã đạt được một giá trị nhất định. Bài hôm nay, Hòa Thượng cũng chỉ dạy chúng ta hãy đem tâm Cha Mẹ nhớ đến con để nhớ đến Phật. Có người nói Cha Mẹ đứng chờ con trước cổng trường còn hình ảnh ngược lại là ở cổng các viện dưỡng lão thì không thấy các con đứng chờ Cha Mẹ. Vậy thì chúng ta phải đem tâm nhớ con của mình chuyên thành nhớ Phật, mỗi niệm, niệm niệm chuyên thành niệm Phật thì chắc chắn sẽ thành toàn./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!